

Det Anarkistiske Bibliotek

Skorpionen nr. 3, 1. årg.

Anarkistisk Organ

Ansvarshavende: Sophus Rasmussen

Ansvarshavende: Sophus Rasmussen
Skorpionen nr. 3, 1. årg.
Anarkistisk Organ
27. Juni 1905

Hentet 01/11/16 fra https://web.archive.org/web/20071023164532/http://www.anarkister.dk/Skorpionen_1_3.htm

da.theanarchistlibrary.org

27. Juni 1905

tutioner – og fra den tredje talte Sigved Olsen, Schmidt og Stauning kønne ord for noget, de selv har opfundet, og som de kalder »socialisme«. På den måde fik hver især den føde, de helst ville have, og generalerne beholdt flæsket.

der jo, på os par anarkister nær, slet ikke findes nogen socialisme, er det bleven besluttet næste år at ændre navnet til: »Den borgerlige kommunale vælgerforening«. Vi synes ikke begrebsforvirringen bliver mindre derfor, thi deres indbildte modstandere – socialdemokraterne – er jo også borgerlige. Og vi antiautoritære socialister deltager jo som bekendt ikke i valg.

En proletar. Hr. Winblad er nu vendt hjem fra sin rekreatjonsrejse i Italien og har atter overtaget redaktørpostens anstrengelser. De består særlig i at våge over, at ingen samfundsfarlige artikler slipper indenfor »Social-Demokraten«s spalter.

Hallucinationer. Vi fortalte i sidste nummer, at »Klokken 12«s redaktør, Hr. Dam, havde tilbudt os sit friabonnement på »Sjette Afdeling«, men at vi nægtede at modtage det af hensyn til hans egne medarbejderes store trang, og vi anbefalede Hr. Dam at give det til »Ekstrabladet« i fald han endelig ville have det ud af huset. Nu synes det som om Hr. Dam har fulgt vort råd, thi samtidig med, at vi har sporet en lille bedring hos »Ekstrabladet«, har »Klokken 12« udviklet sig i en foruroligende grad. De frygteligste hallucinationer plager Hr. Dams hjerne, og han ser syner, som i bladet giver sig udslag i forfærdelige beretninger om udenlandske anarkister, der holder hemmelige møder her i byen, laver bloddomme, møntet på »meget højtstående damer« og lignende vås. Da vi virkelig har medlidenhed med Hr. Dam, vil vi oprigtig råde ham til snarest mulig at få sit abonnementskort tilbage. Det kan ikke nytte at tage hensyn til andre, når man selv trænger så hårdt. Lad derfor »Ekstrabladet« skøtte sig selv og brug kuren flittig; thi selv om den nu ikke kan helbrede sygdommen, kan den dog altid virke hæmmende for dens videre udvikling. Og vil De ikke gøre det af interesse for Dem selv, så gør det for himlens skyld af hensyn til de mennesker, der er naive nok til at optage Deres hallucinationer som virkelighed.

Syndere, der omvender sig. Det forlyder at »Social-Demokraten« på forslag af P. Knudsen, vil forandre sit endnu aldrig fulgte valgsprog, »Frihed, lighed og broderskab« til det efter bladets indhold mere passende »Gud, konge og fædreland«. Peter Sabro skal have udgydt glædestårer, da han fik nys om bestemmelsen.

Fiffige socialdemokrater. Vi må lade de herrer socialdemokratiske førere, at de, i deres omsorg for at skabe forsoning til veje mellem de besiddende klasser og det arbejdende proletariat, udviser stor opfindsomhed. For ikke at støde nogen af parterne havde de således ved deres glædesfest for grundloven ladet oprette tre talerstole – to for middelstanden og den del af overklassen, der tilhører Socialdemokratiet, og en for arbejderne. Fra de første roste Jensen, Knudsen, Martin Olsen o. fl. loven og de borgerlige – hvilke er de antisocialistiske insti-

Indhold

Vågn op!	5
Nåde-gaver	6
Charlataner	8
Anarkister	10
Blodbadet i Warschau	12
En legende	14
Har det gavnet?	16
Vor Skarnkasse	17

sig, for at de kan snakke fortroligt om, hvad der kan gøres for at afskaffe det kapitalistiske system og indføre den socialdemokratiske republik. Så er der forhenværende arbejder, malersvend – nuværende borgmester Jensen med sine 10.000 kr. årlig. Han har endog drevet det til at gå til gilde hos kongen og nådigst fået lov at bukke for hans herlighed Kejser Vilhelm. Og der er mange, mange flere. Der er Lyngsie, forhenværende arbejdsmand, nu direktør, forretningsfører, folketingsmand, borgerrepræsentant og pokker ved hvad, han ser heller ikke ud til at lide nogen nød, lige så lidt som hans kampfæller P. Knudsen, Martin Olsen, Sigvald Olsen, Windblad, Harald Jensen, Hørdum med svigersøn, Rudolf Poulsen, og hvad nu ellers de mange store socialdemokratiske høvdinge hedder.

Selv om vi nu her kun har nævnt en tiendepart af alle de »arbejdere«, som gennem den socialdemokratiske bevægelse har nydt nævneværdig gavn, så må man dog indrømme, at noget er der udrettet gennem disse 25 års kamp. Og når vi tænker over den ære, vi nyder, ved indenfor vor lejr at have folk, der en gang har været ganske almindelige mennesker og arbejdere – og har set ud akkurat som vi andre – og som nu er på hat med landets fineste aristokrati og bourgeosi, så må vi sandelig med stolthed se tilbage på vort sociale arbejde, og ikke klage, fordi vi andre ikke er komne bort fra fattigdommen endnu. Og lad os så møde alle disse ondsksfulde skumlere, der ikke forstår at påskønne den ære, arbejderne nyder, ved at få til at se på, at føreren ordentlig guffer i sig af grødfadet, med al hån og foragt, de fortjener.

Og så for resten folde hænderne i from hengivelse, glæde os over vore dejlige, fede, fine tillidsmænd og vente på den rolige gradvise udviklings resultater.

Vor Skarnkasse

Nye ordsprog. Nu sidder vi alle godt, sagde maler Jensen, han blev borgmester.

* * *

Parlamentarismen er den sikreste vej til økonomisk velvære for arbejderne, sagde Borgbjerg. Det var dengang rigsdagsdiæterne blev forhøjede til 10 kr. daglig.

Navneforandring. Da Witzansky og hans fæller nu har indset, at det i grunden er ganske latterligt at lave antisocialistisk bevægelse her i Danmark, hvor

»Hvorledes vil du gøre det?«

»Ha, har jeg ikke fængsler, soldater, bødler – se på disse her!« Og Loven pegede på sine to behjelmmede følgesvende.

Friheden trak på skulderen. »Jeg ved det altså,« sagde hun. »Jeg kender dine magtmidler og ved, hvor brutal du er til at bruge dem. Men jeg kender også folkets sunde sans, og ved, at den vil vågne trods dig og dine torturredskaber. Du kan fængsle dem af folket, der tager mine ideer op og forkynder dem, du kan myrde og piske dem, der ikke vil være dine paragraffer efterrettelig, men mig selv – min ånd, min sjæl – må du pænt lade være i fred; thi jeg står udenfor din magt og vil leve i folkets sjæl trods dine fængsler. Og jo mere brutalt du går frem, jo mere du anvender dine magtmidler, des stærkere vil jeg udvikle mig og udbrede min lære!«

Loven skar tænder af raseri, men svarede ikke. Thi den vidste, hun havde talt sandt. Men alligevel slog den løs på alle, der vovede at mukke overfor den, fængslede, piskede og henrettede dem. Og den gjorde det, fordi dens natur var – *hævn*.

Har det gavnet?

Ondskabsfulde personer påstår undertiden, at Socialdemokratiet, i de år det har virket herhjemme, ikke har udrettet det ringeste for arbejderne i økonomisk henseende, og de henviser til, at arbejderne ikke er bedre stillede nu end for 25 år siden, når man tager de fordyrelser af alle livsfornødheder og den tiltagende arbejdsløshed, som er gået sideordnet med lønforhøjelsen i samme tidsrum, med i betragtning.

Vi kan lade disse frække fyre, der ikke har mere respekt for de socialdemokratiske generalers guddommelighed, end at de vover at have en egen mening, vide, at deres påstand, som jo er et ligefrem forræderi mod arbejdernes sag, er absolut uholdbar. – Ikke gavnet arbejderne! Hvilket sludder i grunden. Vist har det gavnet, men naturligvis, det hele kan ikke komme på en gang. Foreløbig er det selvfølgelig kun en lille brøkdæl, der har nydt godt af Socialdemokratiets store arbejde og af de mange millioner, der er kastet bort til valgagitation og strejker. Men se nu her hvad man så til gengæld også har opnået.

Der er nu f.eks. forhenværende arbejder – skomagersvend Peter Sabro, han er ved Socialdemokratiets hjælp bleven en stor mand, der går i pelsfrakke og høj hat, holder rideheste til sig og sin kone – undskyld »frue« – en mand, der er så velhavende, at han kan gå til pinsemiddag og byde prinsen hjem til

*Naturen har hverken skabt Trælle eller Herrer;
jeg vil hverken give Bud eller underkaste mig andres.*

Diderot.

Vågn op!

Der løfter sig truende stemmer fra dybet,
det syder og bobler nu;
thi langsomt, forbitret sig strækker jo krybet
og spreder en navnløs gru.

Men krybet, hvis harme slet intet kan dæmpe,
Årtusinder slumret har.
Det voksed' sig sammen og blev til en kæmpe,
der kalder sig: Proletar.

Giganten da gnider undrende øjne
og mægtig sig rejser op;
han knuser med vælde de urgamle løgne,
der basted' hans kæmpekrop. –

– Du, man, der nu dvasker og træller med læmpe
og slider som andre dyr,
Vågn op! Du er led af den vækkede kæmpe,
som fremtidens liv fornyr.

Du, arbejdets træ! Nu med prygl man jo truer
fra *Oven* din arme krop,
fra *Neden* kun løgner og fraserne skuer
med smægtende blikke op.

Tænk selv! Og stram ryggen op, knyttende næven
mod samfundets tyranni.
Kast ud dig i kampene, kækt, uden bæven,
for fremtidens anarki!

Li-ping.

Nåde-gaver

I de senere år har vi arbejdere kunnet glæde os ved et fænomen, som har vist sig på vor hjemlige himmel, og som består i, at overklassens »humane« bestræbelser nu også begynder at dryppe lidt på os.

Allerede for mange år tilbage blev en lignende humanitetsfølelse vakt for dyrene. Overklassen begyndte at indse, at et dyr – selv om det også kun var en proletars – i virkeligheden var et levende væsen, som kunne føle smerte, sult, tørst og træthed, og som derfor havde krav på at blive behandlet nogenlunde skånsomt. Ja, da videnskaben fik udgransket, at dyrene ikke alene var levende væsener, men endog kunne have et udviklet sjæleliv, og at de var i stand til at føle glæde og sorg, gik mange endog så vidt i deres omsorg, for deres firbenede medskabninger, at de ligefrem oprettede sanatorier og alderdomshjem, hvor gamle, forkrøblede hunde og katte i fred og velsignelse kunne tilbringe deres livs aften. Og overalt tog man, såvel ad privat som ad lovgivningens vej, fat på at beskytte dyrene mod overlast. Først var det nærmest luksusdyrene, der kom til at nyde godt af humanitetsfølelsen, men senere er denne også bleven udstrakt til at gælde andre dyr, såsom koen, fåret, svinet og flere.

Nu synes det som sagt, at overklassens kærlighed for køerne, svinene og deres eget bundfald, de »værdig trængende«, som har kendt bedre dage, også skal forplante sig over på os arbejdere. Det går op for dem – overklassen – at disse måske dog i virkeligheden også har en slags liv, og at de, selv om de naturligvis ikke i lighed med dyrene og overklassen kan have et sjæleliv, der kan give sig udslag i følelser som f.eks. glæde, sorg, længsel efter frihed og lign., så dog ligesom de laverestående dyr kan føle træthed og sult, og derfor kan gøre fordring på nogenlunde at få disse krav tilfredsstillet.

Og som det i sin tid gik med hensyn til dyrene, går det nu også her. De mere sentimentale naturer giver sig til at spekulere over vor tilstand. De undersøger på videnskabelig vis vores indre og ydre forhold, skriver bøger i dusinvis, om hvilke betingelser vi lever under, regner ud i kubikmeter og pundervis, hvor meget luft og føde vi har behov for for at eksistere, og hvor lang tid vi kan tåle at arbejde uden at slæbe os til krøblinge. Og da de endelig når til resultater, træder de sammen i komitéer, for ved et glas champagne og en fin Havanaser at overveje, hvad der kan gøres.

Resultatet blev først velgørenheden. Der lavedes indsamlinger og fester, hvor overklassens leddiggængere skaffede sig en adspredelse ved velvilligst at assistere, og hvor middelstand og arbejdere blev indbudte til at lade sig blokke. Og pengene, der kom ind, blev, efter at udgifterne til arrangementet og de

lide straf derfor? Henretter jeg ikke dem, der begår mord? Fængsler jeg ikke dem, der stjæler, pisker jeg ikke dem, der udøver vold?»

»Du gengæld, du hævner; men du udøver ikke retfærdighed. Du tager ikke i betragtning, at det er dig selv, der tvinger folket til at sætte sig op imod dig, for så bagefter at tage hævn over dem. Du tvinger den sultne til med magt at skaffe sig den føde, som tilkommer ham som ret. Du demoraliserer folket med al din tvang, med alle dine natur- og fornøftsstridige lærdomme om mit og dit. Du kender ikke 'ret', men kun 'magt'.«

»Der står skrevet i min bog her,« sagde Loven med harmdirrende stemme og pegede på en gammel, gulnet bog, »at den, som taler sådan til mig, er hjemfalden til indespærring i et tugthus!«

»Der står skrevet i denne bog her,« svarede Friheden stolt og pegede på sin fine, hvide pande, »at den, som blindt underkaster sig dig og din bog og ikke vover at tænke og handle selvstændigt, er en pjalt – et skrog, som ikke fortjener navnet af menneske. Men sig mig for resten, hvem har skrevet din bog?«

»Det har folket – folket selv!« sagde Loven triumferende.

»Folket selv?« gentog Friheden.

»Ja, folkets repræsentanter!«

»Hvem mener du med folket? Er det dem, som træller dagen lang, så ryggen bliver kroget og tanken sløv? Eller er det dem, som tyranniserer dette folk – dem, der i kraft af dig og din beskyttelse ejer hele magten? Er det deres repræsentanter, du mener?«

»Det er begge parter!«

»Jeg tror dig ikke,« sagde Friheden og smilede sørgmodigt. »Endnu er det kun den klasse af folket, som har magten, der skriver loven. Men kan hænde, at du dog ikke har helt uret, når du mener, at den anden part også har del deri, idet de stiltiende vedkender sig denne del af folkets ret til at herske. Men sig mig engang, du, skyldes dette ikke uvidenhed, er det ikke dig med dine årtusinder gamle fordomme, der påtvinger dem den tro, at du selv er ret? Er det ikke fordi du fængsler, pisker og henretter enhver oprører, at folket sløves og indordner sig under din vilje og dine begreber. Tror du, om jeg fik frit lov at lære folket, hvad der er ret og uret, at de ville begå noget så tåbeligt som gå med til at skrive tvangsforholdsregler for sig selv? Tror du, at folket ville vælge repræsentanter til at undertrykke sig selv, hvis det ikke var, fordi du har udspredt den falske lærdom om, at undertrykkelse er nødvendig for det eksistens – at verden ikke kan eksistere uden dig og dine bødler?«

Loven gnistrede af raseri. »Du taler som en tåbe«, sagde han. »Ved du ikke at jeg har magt til at kneble din mund?«

Efter at der netop i forvejen er forekommet tre lignende blodbade, tror »videnskabelige socialister« endnu at kunne gennemføre en fredelig demonstration! – Masserne vil have ondt ved at glemme læren den 1. maj 1905. Der findes ingen fredelig, ubevæbnet demonstration i Rusland. Og hver og én: Jeg vil kæmpe for min ret, selvstændig, forbundne med andre; således at vi ved den næste demonstration ikke er værgeløse, som vi var den 1. maj, takket være det »videnskabelige socialistiske« førerskab.

P. Liberté.

En legende

Hvor fortidens og fremtidens veje krydses mødtes to mennesker.

Det ene, en gammel, knarvoren mand, hvis navn var »Loven«, blev slæbt frem af to behjælmede uhyrer med stupide, brutale ansigtstræk og store knipler i de grove næver. Det andet, som hed »Friheden«, var en ung, spænstig kvindeskikkelse med gode, milde øjne.

»Hvor vover du at krydse min vej, jomfru oprører?« sagde Loven og heftede sit kolde, udtryksløse blik på hende. »Har jeg ikke sagt dig så ofte, at jeg ikke vil se dig for mine øjne?«

»Gør jeg noget ondt?« spurgte Friheden.

»Ja, du forleder folket til oprør med dit præk. Du fordærver det med dine lærdomme, vender op og ned på alle de begreber om moral, sædelighed og autoritetstro, som det dog i årtusinder har underordnet sig. Du lærer det at tænke selv, at kritisere, opponere – ja, du går endog så vidt, at du ligefrem opfordrer det til ikke at respektere mig, selve Loven.«

»Jeg lærer det kun retfærdighed!«

»Retfærdighed! – Kaldet du det retfærdighed, at undersætter sætter sig op mod fyrster, arbejderen mod arbejdsgiveren, folket mod myndighederne?«

»Ja,« sagde Friheden, »det er retfærdigt; thi det er at sætte sig op mod uretten. Men nu vil jeg spørge dig, som mener dig berettiget til at dømme alle og alt, og som mener dig så klog, at ingen må have anden mening end du: Er du retfærdig?«

Loven så truende og arrigt fra hende og hen på sine to ledsagere, der harmfuldt knugede kniplerne i hænderne.

»Hvor vover du at tro, at jeg skulle være retfærdig? Viser mine handlinger det ikke? Lader jeg ikke dem, der gør sig skyldig i overtrædelse af mine bud,

assisterende var dækket, givet til mere eller mindre kristelige velgørenhedsselskaber, hvor værdigt trængende – det vil sige: Tilstrækkeligt ydmyge – kunne hente en lille skærv i nødens stund, og hvor overklassens misfostre kunne blive stukket ind i stillinger som assistenter og kontorister.

Men alt som tiden gik, fik man øjnene op for, at velgørenheden ikke var nok. Man læste daglig beretninger om folk, som lagde sig til at dø af sult i en landevejsgrøft eller en gadedør, medens andre selv tog livet af sig for at gøre pinen kort, og atter krympede de mere blødagtige overklassesjæle sig i zart medfølelse. De spekulerede og regnede for at finde midler, der kunne afhjælpe disse mangler, og da de gennem de sociale skrifter fik at vide, at elendigheden skyldtes misforhold i samfundets ordning, slog de sig på at være reformatorer. Al den tid de ikke var optaget af fornøjelser helligede de deres store ædle mål, de skrev lange jerimiader over den sociale elendighed og fremkom til dens afhjælpning med alle slags forslag, der, hvor forskellige de end var, dog alle mødtes i dette ene: Arbejderne må hjælpes, men uden at vi derfor opgiver noget af vort gods og vor magt. Derfor må det ske ved statens og lovgivningens hjælp.

Og de synlige resultater blev forslag om arbejderreformer – tilskud til syge, – ulykkes- og arbejdsløshedskasser, alderdomsforsørgelse, forbedret fattigvæsen og lignende. Kort sagt, alle slags betydningsløse lapperier, der kunne stoppe de værste huller i den sociale nød, og som kunne bevirke, at overklassens zarte samvittighed ikke undertiden følte sig smertelig berørt af beretninger om folk, der sultede ihjel, – og tillige kunne bevirke, at arbejderne foreløbig holdt kæft med deres skrig på retfærdighed. Dette sidste var vist den vigtigste grund.

Naturligvis kan det kun glæde os arbejdere, at det er gået op for de besiddende klasser, at også vi er en slags levende væsener, om ikke af anden grund, så fordi vi derved ser, at deres hjerner dog ikke er helt uimodtagelige for fornuft. En anden sag bliver derimod, om vi skal føle taknemlighed for al deres medlidenhed, og om vi i det hele taget skal modtage den. Skal vi tænke: »I grunden består denne overklasse af ganske rare mennesker, som gerne vil vort vel, og som vi har al grund til at være taknemlige overfor?« Eller skal vi snarere sige: »Rejs ad helvede til med jeres hykleriske jammer, med jeres nådige gaver og forkrøblede reformer. Tror I, vi appellerer til jeres nåde eller medlidenhed? Behold jeres barmhjertighed for jer selv og bered jer i stedet for til kamp; thi snart skal den tid komme, hvor vi rejser hovedet og viser jer, at vi selv er i stand til at gennemføre vort ønske om at leve som mennesker uden jeres medlidende indgriben?«

Kan der være tvivl om, hvilket vi skal vælge? Vælger vi det første – hvad der desværre, takket være de socialdemokratiske føreres råd, synes at være

tendenser til – underskriver vi jo faktisk overklassens mening om os, vi vedkender os, at vi ikke står på højere andeligt trin end husdyrene, og derfor kun har krav fælles med dem. Vi vil måske derved kunne opnå nogle ubetydelige lettelser i trælleåget; men kan vi være tjente dermed i det lange løb? Skal vi, for at kunne få et stykke fedtebrød og en snaps mere om dagen, opgive vor fordring om fuldstændig frigørelse, og falde hen i taknemlig henrykkelse over de besiddende klassers offervillighed?

Nej, vi skal vælge det andet – at fordre, i stedet for at bede. Men fordringen skal ikke søges indkasseret ved statens – det vil sige ved de besiddende klassers hjælp; thi så kan vi være overbevist om, at vi bliver bedraget; men ved hjælp af den magt, vi selv besidder, og endnu aldrig har brugt. Man må huske, at de reformer, man søger gennem statsmagten, kun kan blive nådegaver fra de besiddende klasser, som hersker og altid vil herske, så længe der findes »stat«, og at disse klasser aldrig giver flere sådanne nådegaver, end de mener er nødvendig for at undgå, at nøden åbner øjnene også på de sløve, der hidtil kun har fordret nåde i stedet for at slås for ret.

Andsdespotisme har sin årsag i en dum overvurdering af sin egen klogskab.

Charlataner

Om jeg ikke vidste, hvor lidet opposition indenfor det parti, jeg før har haft så stor begejstring for, i grunden betyder, og om jeg ikke vidste, hvor megen sund fornuft, der vil præjle af på den rolige »mål- og klassebevidste« danske arbejder, så kunne jeg nøjedes med, som det så kønt hedder, at arbejde for ideen – selv efter fattig evne – *indenfor* Social-Demokratiet.

Men det er overhovedet noget godt sludder, at man kan gøre det. At man som arbejder blot skulle kunne få den tilfredsstillelse at øve sin kritik af de bestående samfundsforhold og øve den – som jeg i hvert fald indbilder mig – på virkelighedens grundlag. Nej, så gu' om man kan. Løgn, mistænkeliggørelse og komediespil, det er den mindre ndbydende modstand, som så let bliver den til del, der tillader sig at have en anden mening, end just netop dem, der har gjort sig det politiske kævl til næringsvej. Arbejderne har nu en gang bare at lade sig lede og føre i den eneste sande tro, nemlig den, som disse politiske førere havde brug for. Og ve den, som prøver at forstyrre andagten. Det er i så fald argumenter, men midler af fornævnte art, at man tyer til.

Således er det i virkeligheden i det stramt centraliseret politiske og faglige arbejderparti. Klumpet sammen under en ledelse af gennemsnitsmennesker og

gaden én, hvori henvend 6.000 arbejdere deltog. Allesammen var de bevæbnede. Der blev holdt to taler, råbt hurra en gang, så gik arbejderne, uden at det kom til sammenstød roligt fra hinanden.

Jeg gik nu tilbage ad Jerossalimski-alléen. Da jeg kom derhen, trak en demonstration på 20.000 man med mange røde faner og under afsyngelsen af revolutionære sange fra Selesna-gaden og ind på Jerossalimski-alléen. Denne demonstration var organiseret af Russisk Polens og Lithauens Socialdemokrati. Dette er endogså principmæssig imod bevæbnede demonstrationer. Jeg kan ikke gøre det ansvarlig for det nu følgende blodbad; thi de herrer forklare jo altid, at terrorismen fordunkler klassebevidstheden.

– – Nu begynder noget frygteligt. Utroligt. Et menneskeslagteri udført med en bestialitet og brutalitet – så det var skrækkeligt at se på. Fra Sosnove-strædet kommer ulahner og politimasser under anførelse af Seifert, og uden opfordring om at skilles falder de som dyr over den ubevæbnede masse. I et nu forvandler hele gaden sig til en slagmark. Døde og sårede ligger i masser omkring, jorden bedækkes med strømme af blod.

Ubarmhjertigt huserer den feje morderbande; de, som ikke træffes med kugler, bringer bestierne ned med sablerne, tramper på dem med fødderne og slår dem med kolberne. De, som er flygtet ind i gårdene, bliver af zartjernerne slæbt ud og på den umenneskeligste måde mishandlede og dræbte, derimellem børn, frugtsommelige kvinder og oldinge. Ansigterne er trådte itu og trækkene ikke til at kende. Grufuld! En midaldrende frugtsommelig kone blev sådan overtrampet, at fostret kom ud af legemet. En attenårig arbejder fik hænder og fødder afhuggede. Soldaterne havde skudt på fire fods afstand; hvert sår havde en længde af 8–10 cm. Der blev skudt med dum-dum og gamle rustne kugler, så at endogså de letsårede intet håb har om at slippe med livet. Det udfordrende politi havde ladet sidegaderne barrikadere, og alle, som flygtede ned i disse, blev slået ned. – Ved denne demonstration blev omtrent 200 personer dræbte, blev sårede. 80 procent af de sårede ligger for bestandig på deres kvæstelser. Desuden blev der foretaget massearrestationer, som slæbtes til 11. cirkl.

Blodet koger i mig, når jeg tænker på denne afskyelige tildragelse. Ikke med ord og petitioner kunne vi russere protestere derimod, men kun nå befrielsen ved alvorlig handling. Foran mig ligger en proklamation fra Russisk Polens og Lithauens socialdemokratiske parti, trykt i nr. 115 i »Vorwärts«. Denne »videnskabelige« skriver, »at den fredelige massedemonstration har æret arbejdets verdensfestdag«, og »ingen tænkte på et blodigt sammenstød med militæret«.

»Vi trak ud til en fredelig demonstration, ikke til gadekamp! – Fuldstændig disciplin – – -!«

Til læserne. Vi beder læserne være lidt overbærende mod os, fordi vi nu i førstningen ikke kan få bladet ud til nogenlunde regelmæssig tid, men grunden er, at vi har store vanskeligheder at kæmpe med. At det denne gang har været særlig længe, skyldes den grund, at vi har måtte skifte bogtrykker, idet den forrige nægtede at trykke bladet oftere, fordi han, som han påstod, var bleven skræmmet dertil af politimynderne, hvis opgave jo særlig er at beskytte de besiddende klassers interesse mod de besiddelsesløse.

Vi beder alle, som interesserer sig for bladet, at skaffe os abonnenter og forhandlere.

Blodbadet i Warschau

1. maj.

Af et øjenvidnes beretning til

»Der freie Arbeiter«.

– – Solen sendte sine klare stråler over Warschau; vejret var overordentlig skønt. 1. maj! Proletariatets forårsfest!

Henimod kl. 7 går jeg på gaden. Samtlige butikker er lukkede, ikke engang fødemidler kan fås at købe. Ingen sporvogne, ingen køretøjer færdes; alt arbejde hviler. I søndagsklæder spadsere arbejderne omkring.

Idet jeg kastede et blik på Marsalkowski- og Jerossalimski-allé, kommer jeg helt i entusiasme over generalstrejkens storslåethed. Alt arbejde hviler! Kæmpen er vågnet! Det er proletariatets magt, og jeg må tænke på Herweghs herlige ord:

»Arbejdets mand, vågn op!
og erkend din magt,
alle hjul står stille,
Når din stærke arm vil det!«

Jeg gik nu mod Nowo-Swet. Hele gaden var opfyldt af arbejdere. Det var før demonstrationens begyndelse.

Jeg gik videre for at betragte demonstrationen, som var foranstaltet af organisationen »Proletariat«. På vejen derhen mødte jeg stadigvæk arbejdertog, allesammen med røde faner. I gaderne Slotka, Siko og Lesno var foranstaltet mægtige demonstrationer. Organisationen »Proletariat« havde i Krochmalno-

for resten også undermålere, som måske nok kan være en god ledelse for sin egen sag, går det hele op i parlamentarisme og erobring af politiske embeder. Klumpet sammen i et system, hvor alt initiativet både udadtil og indadtil er båndligt, og som har gjort det hele til et eneste stykke antisocialisme.

Arbejderne har nu bare hvert tredje år at stemme. Og vi stemmer og stemmer; thi det gælder jo demokratiseringen af stat og kommune.

Dersom så al denne parlamentarisme, så meget som der er, hjalp noget? Efter det postyr, der gøres, og efter al den tilslutning Social-Demokratiet har, skulle man tro det.

Men virkeligheden og livet lærer dog noget helt andet. Og ikke alene det, som historien beviser, at den klasse, der er i besiddelse af den økonomiske magt, altid vil være i besiddelse af den politiske magt, står urokket. Ganske vist får vi valgt Social-Demokrater. Virkeligheden, det blev Social-Demokrater i rigsdag og kommune, hvor imellem en del dekadenter, som formodentlig skal sidde, til de falde ned af stolene. Og virkeligheden er fremefter markeret af politisk-religiøse haletudser, politiske sportsmænd, hvis skønne drømme er et mandat og kongelige tafler.

Men ideal?

Hvor så man blot en antydning af dette?

Ganske vist kommer ikke det ideelle så snart. Og vel bør man heller ikke blive træt. Men når man nu efterhånden opdager, at det er løgn altsammen, hvad så? Et ideal som åndsfrihed f.eks., hvor blev det af? Blev »friheden« overhovedet andet end en hån og spot til den klasse, hvem man foregøgler at kunne løse sociale spørgsmål bare for at fiske stemmer til politiske embeder.

I stedet for frihed fik vi derimod bare det stik modsatte, nemlig autoritet og åndstyranni.

Nu må vi selvfølgelig tage hovedparten af skylden på os selv, for at det er, som det er. Men har vi virkelig vilje til at ville noget andet og bedre, da bør vi søge forståelse med hinanden, ikke til smålighed og snæversynet opposition, men til en retfærdig vurdering af al denne parlamentarismes betimelighed. Efterhånden vil vi da sikkert forenes i målet om at klippe denne antisocialistiske spekulation bort fra fagforeningsbevægelsen. Thi andet er det socialdemokratiske middelstandsvås i grunden ikke. Hvorfor skal vi da lade vore fagforeninger være med i denne politiske kagedans i måske hundrede års forløb kan se, at politikken ikke kan gavne fagforeningen en døjt. Men at denne tværtimod bare fordummer og forkvakler og fører fagforeningsbevægelsen, som var et virkeligt stykke socialisme, i fordærv.

Derfor bør fagforeningsbevægelsen være upolitisk. Vi må bort fra politikens helt igennem autoritære system, som kun er en hæmsko på alt, hvad der skulle være frihed, frihed til udvikling, fremskridt og initiativer.

Jul. S.

Hvor lavt et menneske står, ser man ofte først når han er steget højt.

Anarkister

Der er i røverromaner og i pressen givet så mange løgnagtige og ligefrem forrykt misvisende skildringer til bedste om os anarkister, at vi, skønt det er ganske umuligt i en enkelt lille artikel at give en fyldestgørende udformning af vort mål og midler, alligevel vil gøre et forsøg på i en sammentrængt form nogenlunde at klargøre, hvad vi er, og hvad vi tilstræber.

Skulle folk tro, hvad der fra hysteriske forfatters og flabede, tanketomme journalisters side skrives om os, må man jo nærmest få det indtryk, at vi er nogle rene røverbander, hvis eneste opgave er at myrde løs på konger, kejsere og andre statsoverhoveder, og hvis største fryd er rigtig at se blodet flyde, og i tankerne vil alle gamle overspændte jomfruer og hysteriske mandfolk forestille sig os, siddende oppe på skumle tagkamre, hvor vinden suser gennem sprækkerne, og trække lod om, hvem af os der skal begå det første dynamittentat mod hans Majestæt den eller den. Eller de vil se os i mørke nætter husere på landevejene, hvor vi myrder og plyndrer fredelige vejfarende.

Selvfølgelig er disse billeder det glade vanvid fra først til sidst. Først og fremmest er det vist næppe nogensinde sket, at en anarkist*) har begået et attentat efter en forudgået aftale med sine meningsfæller, endsige efter en lodtrækning. Dernæst er det de færreste anarkister, der i det hele taget hylder disse konge- og fyrstemord, ikke fordi vi fordømmer personerne, der udøver dem, idet vi indser, at det er samfundsordningen, hvis øverste repræsentanter disse statsoverhoveder jo er, der skaber det had, som driver terroristerne til handling, men dels fordi vi anser det for dårlig taktik, idet vi derved får vanskelighed ved at få folk i tale, og dels fordi vi mener, at disse personer kun er, hvad menneskene og samfundsordningen har gjort dem til, og for øvrigt ikke har større skyld i det bestående samfunds nederdrægtigheder end så mange andre samfundsstøtter, f.eks. den politiske humbugsmager og vælgerne, der sætter ham ind.

Der er spurgt os så ofte: »Hvad er anarkisternes formål, hvad er deres program?« Vi har intet program. Deri danner vi netop en modsætning til de borgerlige partier, hvori også Socialdemokratiet er indbefattet. Thi et program fordrer blind underkastelse i alle enkeltheder for dem, der vedkender sig dets grundprincipper. Det fordrer med andre ord disciplin – mod denne blinde underkastelse sig andres magt, mod ethvert herredømme, det være sig åndeligt eller rent praktisk. Men vi har et ideal – et mål. Og det er: Afskaffelse af enhver autoritet, ethvert herredømme, herredømme, enhver tvang, deri også indbefattet arbejdstvangen**). Vi hævder individets ret til at råde og lede sig selv og ser dette realiseret ved, at stat, love, regering og autoritet bortryddes, at ejendomsretten forsvinder og i stedet for giver plads for den fri nydelse og frivillige ydelse, som er det eneste grundlag, på hvilket betingelserne for lykke og frihed kan skabes.

Vi mener ikke – som de socialdemokratiske levebrødspolitikere, i deres forsøg på at mistænkeliggøre os, beskylder os for at mene – at vi er i stand til den dag i morgen at nå dette mål, tværtimod, vi ved, at der desværre endnu er langt tilbage, dog ikke så langt som de fleste tror, men vi ved også, at hvis ingen arbejder for ideens udbredelse, nås målet aldrig, thi når alt kommer til alt, er det dog menneskene selv, der skaber udviklingen, og når ideens virkeliggørelse ligger så langt ude i fremtiden, er det ikke fordi den økonomiske udvikling ikke skulle være nået vidt nok dertil, men udelukkende fordi der er for megen sløvhed, uvidenhed og mangel på revolutionært sindelag hos underklasserne.

Vor taktik – vor fremgangsmåde – er derfor først og fremmest rettet på at føre ideen ud blandt folket, ikke ved, gennem agitation, at skabe en kunstig, overfladig begejstring; thi en begejstring er kun en stimuleret tilstand som efterfølges af reaktion, en tilstand, som kan fremkalde en revolution, der kun tilstræber en ren borgerlig klasseforskydning eller et regeringsskifte; men som ikke er i stand til at skabe en hel ny samfundsordning; men ved at vi igennem oplysning søger at udvikle folket til selvstændigt tænkende og handlende mennesker, der er modne til at leve frit, og ikke som nu, stadig skal være underkastet en regerings tvangsforholdsregler og en arbejdskøbers nåde for at eksistere.

At arbejde for denne ide, at hylde disse principper, det er at være anarkist.

*)Jeg regner ikke hertil de revolutionære terrorister i Rusland, som består af både socialdemokrater, anarkister og rent borgerlige frisindede.

**)I et fornuftigt indrettet samfund bliver arbejdet ingen tvang, men en trang – en nydelse. Vi skal senere i en særskilt artikel behandle dette emne.